

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/33/2020
Identifikačné číslo spisu: 3117012261
Dátum vydania rozhodnutia: 02.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3117012261.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na verejnom zasadnutí konanom 2. júna 2021 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného W. H. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky pod č. k. 46878/2019/61/487 z 22. januára 2020 proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/23/2019 z 28. mája 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T/129/2017 zo 4. decembra 2018, bol obžalovaný W. H. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- najmenej od roku 2005 až do júna 2017, kedy mu bol uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 24C/34/2017, z 2. júna 2017, právoplatným 2. júna 2017, nariadený zákaz vstupu do rodinného domu v W.. XXX, svoju manželku G. H., trvale bytom W. XXX, prevažne v ich dome č. XXX, vystavoval agresívnemu správaniu, neustálím výčítkám, vulgarizmom a nadávkam, rôznemu obmedzovaniu, osočovaniu, fyzickým a psychickým útokom, pričom sa jej obvinený vyhrážal, že podpáli dom a zhorí ako bosorka, v októbri 2016 ju ráno nepustil do práce, kde počas toho, ako sa chystala do práce, sa postavil pred ňu a zatarasil jej priestor, v dôsledku čoho zmeškala príchod do zamestnania, niekedy vo februári 2017 ju zamkol asi na 45 minút v kúpeľni a odmietal ju pustiť, v roku 2016 a 2017 ju trikrát fyzicky napadol a to tak, že ju jednou rukou chytil pod krkom a druhou zovretou v päsť jej hrozil vulgarizmami a tiež dňa 25. mája 2017 kedy po nej v spálni kričal, že nič nenavarila, vulgárne jej nadával a povedal jej, aby išla do kuchyne, lebo ju vytiahne za vlasy, potom ku nej pribehol, chytil ju za krk a

vzápätí ju fyzicky napadol aj na dvore, kde ju znova chytil rukou pod krkom, oprel ju o stenu a druhou rukou zovretou v päst' jej naznačoval, že ju udrie, čím jej tak spôsobil pomliaždenie hrdla a hematóm na krku s práceneschopnosťou od 26. mája 2017 do 6. júna 2017, pričom podľa znaleckého posudku znalca z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých, poškodená G. H. trpela syndrómom týranej ženy a pociťovala konanie obvineného ako ťažké príkorie.

Podľa § 319 Trestného poriadku Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 2To/23/2019 z 28. mája 2019, odvolanie Okresnej prokuratúry Trenčín zamietol, pretože odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 22. januára 2020 pod č. k. 46878/2019/61/487.

V dovolaní minister spravodlivosti Slovenskej republiky uviedol, že rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, ako aj Okresného súdu Trenčín, vychádzali zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, čo sa následne premietlo do nesprávneho právneho záveru oboch súdov.

Poukázal na konkrétne dôkazy a to:

1. Výpoveď obžalovaného W. H., ktorý na hlavnom pojednávaní poprel skutok, pričom uviedol, že sa jedná o výmysly poškodenej G. H. Uviedol, že je pravdou, že pri hádkach používal vulgarizmy, avšak fyzicky na ňu nikdy neútočil. K incidentu z októbra 2016, kedy nepustil poškodenú do práce uviedol, že deň pred incidentom prišla poškodená neskoro z práce, údajne bola na kofole, maľovala sa a nestihla autobus tak ju odviezol do práce. V prípravnom konaní v postavení obvineného uviedol, že je pravda, že poškodenej bránil ísť do roboty, bavili sa o tom, kde bola deň pred tým, keď prišla neskoro. Do práce nemeškala prvýkrát a on ju do práce v ten deň odviezol.

Ďalej uviedol, že aj z kúpeľne jej bránil v odchode, pokým mu nedá peniaze, ktoré patrili jeho kamarátovi.

Uviedol tiež, že poškodenú pri incidente z mája 2017 chytil za bradu a nie za krk, diagnózu si vybavila cez známosti.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní tiež uviedol, že alkohol požíval príležitostne, sám si nenalieval, keďže chodil do práce, uviedol, že protialkoholické liečenie podstúpil len na základe svojej žiadosti.

2. Výpoveď poškodenej G. H., ktorá bola zhodná počas celého trestného konania, kedy jasne popísala ako prebiehalo jej spolužitie s obžalovaným, správanie sa obžalovaného, ktorý po požití alkoholických nápojov používal voči nej vulgarizmy, verbálne ju napádal, nechcel jej dávať peniaze, fyzicky na ňu zaútočil, ponížoval ju, vyvolával v nej strach a stres.

Prvýkrát ju obžalovaný fyzicky napadol v októbri 2016, kedy ju pod vplyvom alkoholu chytil pod krk. Uviedla, že ju neškrtil, len držal, tiež ju v tom čase nechcel pustiť do práce, to urobil iba raz. V februári 2017 chcela ísť s dcérou do kina. Obžalovaný nechal na stole 50 eur, ktoré si ona zobrala na inkaso. Keď toto obžalovaný zistil, pred odchodom do kina ju zamkol v kúpeľni s tým, že ju odtiaľ nepustí, pokiaľ mu tie peniaze nevráti. Potom mu povedala, že mu peniaze vráti, následne jej otvoril, zobral si peniaze a odišiel preč.

Konanie z 25. mája 2017, kedy mal obžalovaný poškodenú chytiť pod krk, popísala poškodená zhodne pri všetkých výsluchoch. Po tomto incidente bola privolaná polícia, ktorá obvineného vykázala na 10 dní z domu.

Následne išla poškodená na ošetrovanie a bola práceneschopná pre pomliaždenie hrdla a hematóm na krku.

Uviedla, že má z obžalovaného strach, agresivita sa stupňuje a nechce už s ním žiť v spoločnej domácnosti.

3. Výpoveď svedkyne G. A. - matka poškodenej (svokra obžalovaného) ktorá uviedla, že obžalovaný pil od začiatku ich vzťahu, a čo sa týka fyzických útokov osobne ich nevidela, tieto jej spomínala poškodená, ostatné vie len z počutia od poškodenej, ktorá sa jej zdôverovala.

4. Výpoveď svedkyne P. O. - sestra poškodenej (švagriná obžalovaného), ktorá uviedla, že bývala s rodinou vo vedľajšom dome poškodenej a obžalovaného. Medzi obžalovaným a poškodenou bývali časté hádky, bola svedkom aj iných nepríjemných scén, fyzického násillia však svedkom nebola.

Keď sa stal incident 25. mája 2017, viezla poškodenú na pohotovosť. Obžalovaný pod vplyvom alkoholu sa často vyhrážal poškodenej, upodozrieval ju z nevery, ona nemala tento pocit. Krik obžalovaného bolo počuť aj cez zatvorené dvere.

Poškodená sa za posledných 4 -5 rokov uzavrela do seba, hovorila, že z obžalovaného má stresy.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky dôvody svojho dovolania dôvodil aj skutočnosťou, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie oprel aj o znalecký posudok č. XX/XXXX znalca PhDr. G. A., ktorý spochybnil z dôvodu nepresvedčivosti.

Znalec PhDr. G. A. na hlavnom pojednávaní uviedol, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal zo zdravotnej dokumentácie poškodenej a z klinického rozhovoru s poškodenou, pri ktorej jej kládol otázky týkajúce sa spisu. Na poškodenej tiež vykonal test osobnosti a test inteligencie. Na základe týchto podkladov následne vypracoval odpovede na zadané otázky. Poškodenú videl iba jedenkrát, avšak päťhodinové vyšetrenie považoval za postačujúce. Na základe použitých metodík osobnostný test tzv. test osobnosti alebo aj ROR, a test intelektu HAWEI, u poškodenej urobil záver ohľadne jej psychického utrpenia spôsobeného obžalovaným, jej diskomfortu a stresu z obžalovaného. Uviedol, že mal zistené u poškodenej úzkostné stavy, strach z konfliktu s obžalovaným a psychosomatiku prejavujúcu sa bolesťami hlavy a úzkosťou. Nočné mory u poškodenej zistil na základe zábleskov zážitkov tak, ako ich poškodená prezentovala pri osobnom pohovore. Taktiež zistil existenciu vzorca naučenej bezmocnosti - že poškodená v dôsledku správania sa obžalovaného rezignovala, bola demotivovaná a zotrvala dlhodobo v zlom stave. Uviedol, že na určenie syndrómu týranej osoby/ženy v znaleckom posudku postačuje vykonať dve metodiky a teda svoje podklady považoval za postačujúce.

Na hlavnom pojednávaní konanom 11. októbra 2018 obhajca obžalovaného navrhol vyhotoviť nový znalecký posudok z odvetia psychológie na poškodenú, či skutočne trpela syndrómom týranej osoby/ženy. Tento návrh obhajoby bol súdom odmietnutý ako nedôvodný, pretože vzhľadom k uplynutému času a skutočnosti, že poškodená v dobe podania návrhu s obžalovaným nežila v spoločnej domácnosti a ako sa sama vyjadrila žije lepšie, a tiež sám znalec PhDr. G. A. na hlavnom pojednávaní uviedol, že ním zistené príznaky syndrómu týranej osoby/ženy ustupovali už po 20 dňoch, potom čo obžalovaný opustil domácnosť, by nebolo možné objektívne preskúmať novým znaleckým skúmaním, či poškodená skutočne trpela syndrómom týranej osoby/ženy, resp. prekontrolovať závery znaleckého posudku PhDr. G. A..

Prvostupňový súd následne vo svojom rozsudku upriamil pozornosť na odborné vyjadrenie č. XXX/XXXX vypracované znaleckým ústavom - Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o., ktorý bol vypracovaný na základe zadania obhajoby (po odmietnutí návrhu obhajoby na vypracovanie nového znaleckého posudku), v ktorom boli konštatované rôzne chyby a nesprávnosti znaleckého posudku PhDr. G. A..

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky vo svojom dovolaní v súvislosti s horeuvedeným poukázal na nasledovne skutočnosti že:

- pokiaľ súd spochybnil presvedčivosť znaleckého posudku PhDr. G. A. s poukazom na odborné vyjadrenie č. XXX/XXXX predložené obhajobou, bolo povinnosťou súdu zadať vykonanie kontrolného znaleckého posudku, čo neurobil a taktiež sa vôbec nevysporiadal s výpoveďou znalca na hlavnom pojednávaní,

- prvostupňový súd opakovane použil záver, že poškodená sa vedela pri hádkach s obžalovaným slovne brániť, bola úspešná v práci a chodila sa zabávať. Fakt, že poškodená vedela obžalovanému protiargumentovať, nemôže negovať záver, že konanie obžalovaného vnímala ako bezohľadné, bolestivé, spôsobujúce jej psychické príkorie,

- u obžalovaného išlo o sústavnosť konania, ktoré práve svojou bezohľadnosťou, hrubosťou, či bolestivosťou pociťovala poškodená ako psychické a fyzické utrpenie.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky v dovolaní uviedol, že v trestnej veci bol tiež vypracovaný znalecký posudok znalcom MUDr. Z. E. z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria), č. X/XXXX, ktorý dospel k záveru, že obžalovaný je závislý na alkohole v miere chorobnej, jeho závislosť na alkohole je v III. štádiu podľa H. a trvá asi 10 rokov. Vzhľadom k tomu navrhol nariadiť protialkoholické liečenie ambulatnou formou, znalec tiež uviedol, že pred vypracovaním horeuvedeného znaleckého posudku bol obžalovaný na vlastnú žiadosť vyšetrený MUDr. F., pričom obžalovaný uviedol sám, že sa chce liečiť z alkoholizmu. Bola u neho stanovená diagnóza- adaptačná porucha a patologická závislosť na alkohole.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky v dovolaní uviedol, že po vypracovaní znaleckého posudku MUDr. Z. E., bol vypracovaný znalecký posudok č. XXX/XXXX na podnet obhajcu znaleckou organizáciou Centrum duševného zdravia, s.r.o., ktorá konštatovala, že obžalovaný nie je závislý na alkohole, pričom vychádzali z kritérií pre F.0.2., potvrdili, že síce bolo zistené nadužívanie alkoholu zo strany obžalovaného, ale zo žiadneho hľadiska však nezistili jeho závislosť na alkohole.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky síce v dovolaní konštatoval že:

- že obžalovaný sa počas celého konania bránil tým, že poškodená si týranie vymyslela preto, aby jeho konanie mohlo byť posudzované ako trestný čin a tiež poukazoval na ich možný budúci majetkový spor, ako aj majetkovú motiváciu tohto konania poškodenej,
- že poškodená síce po podaní trestného oznámenia zaslala obžalovanému výzvu na vrátenie daru-nehnutelnosti - polovinu rodičovského domu, pre hrubé porušenie dobrých mravov obžalovaným, avšak poškodená takto uplatnila len svoje ústavou garantované právo. Akceptovaním záveru prvostupňového súdu by každé uplatnenie adhézneho nároku poškodeného v trestnom konaní znamenalo diskvalifikáciu poškodeného v rámci trestného konania z hľadiska jeho vierohodnosti,
- že nemožno akceptovať ani záver prvostupňového súdu, že matka a sestra poškodenej chceli svojimi výpoveďami pomôcť poškodenej. Obe svedkyne sa počas celého konania sa vo svojich výpovediach neodchýlili a vypovedali teda zhodne počas prípravného konania aj hlavného pojednávania. Naopak, významným dôkazom pre súdy bola výpoveď svedkyne W. H., dcéry obžalovaného a poškodenej, ktorá vypovedala v prospech obžalovaného, pričom túto svedeckú výpoveď súd nepovažoval za účelovú tak, ako to považoval u svedkýň G. A. a P. O. - matky a sestry poškodenej.

Záverom minister spravodlivosti Slovenskej republiky konštatoval v dovolaní, že manželstvo obžalovaného a poškodenej bolo konfliktným manželstvom, kde dochádzalo k častým hádkam, ktoré boli vyvolávané jednak zo strany obžalovaného, ako aj poškodenej. Obžalovaný sám nepopieral tieto konflikty, avšak dôvody týchto konfliktov ospravedlňoval tým, že vznikali najmä kvôli svokre, švagrinej a dlhými pobytmi poškodenej v práci. V tejto súvislosti začal mať podozrenie o jej nevere. Následne ju začal kontrolovať, kontroloval taktiež jej komunikáciu. Obrana obžalovaného o motivácii poškodenej na vrátenie daru sa javí ako účelová v snahe vyhnúť sa trestnému konaniu. Ako to vyplýva z trestného spisu, obžalovaný poškodenej vulgárne nadával, ponižoval ju, vyvolával v nej strach a stres. Poškodená mala z neho bolesti hlavy, brucha, búšenie srdca, desivé sny, pričom sa voči nej dopustil aj hrozby fyzickým násilím. Toto jeho konanie poškodená vnímala ako bezohľadné, bolestivé a spôsobujúce jej psychické príkorie. Cieľom bolo poškodenú ponižovať, pričom k takému konaniu dochádzalo pred jej matkou a dokonca aj pred ich maloletým synom.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky v dovolaní uviedol, že v trestnom konaní boli zadovážené dôkazy, ktoré preukazujú, že obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby v zmysle § 208 Trestného zákona.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky na záver v dovolaní preto navrhol:

1. podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloviť, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/23/2019 z 28. mája 2019, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a konaní, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach § 285 písm. a), § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na §138 písm. b) v prospech obžalovaného W. H.,
2. podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušiť uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn.

2To/23/2019 z 28. mája 2019 a rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T/129/2017 zo 4. decembra 2018, ako ja všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad,

3. podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázať Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa prostredníctvom splnomocnenca písomne vyjadrila poškodená G. H., ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že sa plne stotožňuje s dovolaním ministra spravodlivosti Slovenskej republiky. Rozhodnutia súdov považuje za nespravodlivé a arbitrárne, ktoré bez akéhokoľvek racionálneho základu a vierohodného dôkazu ju napádajú ako nevierohodnú osobu. Nestotožňuje sa s tvrdením prvostupňového súdu, že je nedôveryhodná, pretože mala záujem na vrátení daru a tiež, že by mala záujem na očistení obžalovaného. Podanie trestného oznámenia bolo dôsledkom niekoľkoročného konania obžalovaného. Pokiaľ je jej výpoveď nedôveryhodná, pretože mala záujem na vrátení daru, tak potom logicky aj výpoveď obžalovaného je nevierohodná z dôvodu, že tento má záujem na nevrátení daru.

Poškodená uviedla, že oba súdy sa v konaní zamerali na nepodstatné veci pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu a podstata celého trestného konania obom súdom úplne unikla. Zásadnou podstatnou okolnosťou, ktorou sa mali súdy zaoberať je konanie obžalovaného voči nej a či toto konanie naplnilo znaky trestného činu v zmysle trestného zákona a teda či jej spôsobovalo ťažké príkorie v zmysle § 208 Trestného zákona, či jej spôsobovalo dôvodnú obavu v zmysle § 360 Trestného zákona, prípadne podstatným spôsobom zhoršilo kvalitu života podľa § 360a Trestného zákona. Konanie obžalovaného voči nej bolo jasne preukázané jej výpoveďou, ako aj výpoveďou svedkýň - jej matky a jej sestry. Uviedla, že pociťované ťažké príkorie preukázal aj znalecký posudok znalca PhDr. G. A., preto nie je rozhodné, či obžalovaný je alkoholik alebo nie, čím sa zbytočne súdy zaoberali. To, že obžalovaný páchal skutky najmä pod vplyvom alkoholu je fakt, čo potvrdila ona spolu so svedkyňami - jej matkou a jej sestrou. Podľa jej názoru, rozhodné preto bolo skúmať, aký vplyv má alkohol na správanie obžalovaného.

Poškodená uviedla, že podstata celého trestného konania bola v tom, že obžalovaný jej spôsoboval svojim konaním psychické a fyzické utrpenie, a tým ťažké príkorie. Vrcholom stupňovaného násillia bol incident z 25.5.2017, kedy sa odhodlala podať trestné oznámenie. Súdy dokonca akceptovali tvrdenie obžalovaného, že v tento deň ju chytil iba za bradu a nie pod krkom, tak ako to je uvedené aj v lekárskej správe. Je presvedčená o tom, že obžalovaný mohol stupňovať svoje konanie až do štádia, že by tu „už nemusela byť“. V trestnom konaní vypovedala pravdu, a teda že pociťovala konanie obžalovaného ako ťažké príkorie. Pozorovala veľkú úľavu, keď mal obžalovaný zákaz priblížiť sa k jej obydlia a postupne sa jej psychický stav zlepšoval.

Poškodená uviedla, že zo znaleckého posudku PhDr. G. A. jasne vyplynulo, že konanie obžalovaného pre ňu znamenalo ťažké príkorie a zamedzenie tohto škodlivého konania jej spôsobovalo uzdravenie, pričom bez povšimnutia ostalo paranoidné konanie obžalovaného, ktorý ju podozrieval z nevery a kvôli tomu jej strpčoval život sústavným sledovaním, vulgárnym urážaním a kontrolovaním celej komunikácie, čo nakoniec potvrdil aj sám obžalovaný. Poškodená uviedla, že nevie čo od nej súdy požadujú nato, aby uverili jej tvrdeniam o priebehu skutku, ktoré sa zakladajú na jednoznačnej pravde. Je nepochopiteľné, ako oba súdy mohli degradovať jej výpoveď z dôvodu, že požadovala vrátenie daru. To, že o to požiadala, nemôže znamenať automatickú diskvalifikáciu jej výpovede.

Z vyššie uvedených dôvodov požiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozhodol tak, že:

1. podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloviť, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/23/2019 z 28. mája 2019, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a konaním, ktoré mu predchádzalo v ustanoveniach § 285 písm. a), § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d), Trestného poriadku s poukazom na §138 písm. b), Trestného zákona, v prospech obžalovaného W. H.,

2. podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/23/2019 z 28. mája 2019, a rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 4T/129/2017 zo 4. decembra 2018, ako ja všetky rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej

došlo ich zrušením, stratili podklad,

3. podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa prostredníctvom svojho obhajcu písomne vyjadril aj obžalovaný W. H., ktorý uviedol, že tvrdenia uvedené v dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sú vytrhnuté z kontextu a neodzrkadľujú reálnu dôkaznú situáciu. V dovolacom konaní ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku neprichádza do úvahy iné hodnotenie dôkazov súdmi, ak je pôvodné hodnotenie založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti.

Obžalovaný poukazuje tiež na to, že napriek viacerým rozporom nie je pravdou, že poškodená mala počas celého trestného konania identicky popisovať konanie obžalovaného. Poškodená uvádzala rôzne časové obdobia v trestnom konaní a iné v konaní o úprave styku s maloletým, ako aj rôzny počet útokov/napadnutí napr.:

Na hlavnom pojednávaní 4T/129/2017 si poškodená spomínala na pekné obdobia až do októbra 2016,
- v konaní o úprave styku s maloletým 26P/101/2017 z 23.2.2018 uviedla, že problémy vznikli až v roku 2017 a taktiež, že ju obžalovaný 4 krát napadol, ale nevedela presne kedy,
-v návrhu na úplné vylúčenie obžalovaného z užívania nehnuteľnosti z 28.6.2017, poškodená spomína 2 napadnutia/útoky-rok 2015, rok 2017,
- v trestnom oznámení poškodená uvádza 3 napadnutia/útoky rok 2016, rok 2017,
- v doplnenom výsluchu zo dňa 6.6.2017 uvádza 4 napadnutia/útoky a to v rok 2016, 2017,
- pri výsluchu zo dňa 31.7.2017 už uviedla 5 napadnutí/ útokov a to rok 2016 a rok 2017.

Obžalovaný uviedol, že podľa obžaloby poškodená pociťovala príkorie od roku 2005, avšak po každom výsluchu zvyšovala počty napadnutí/útokov a menila obdobia, kedy sa tak malo stať, avšak nakoniec napadnutia/útoky situovala od roku 2016.

Obžalovaný je toho názoru, že ak by poškodenú niekedy napadol, táto by mala presne vedieť kedy a pri akej príležitosti sa tak stalo. Poškodená taktiež najskôr uvádzala, že bola napadnutá aj jej matka, ako aj ich deti, čo neskôr zmenila. Ani znalecký posudok PhDr. G. A. sa nezaoberal otázkou obdobia, po ktoré malo príkorie poškodenej trvať.

Obžalovaný uviedol, že k možnému motívu očiernenia obžalovaného sa súdy veľmi citlivo vyjadrili a tento motív správne vyhodnotili. Poškodená opakovane na hlavnom pojednávaní uviedla, že čaká, ako dopadne trestné konanie a podľa toho podá žalobu na vrátenie daru. Do dnešného dňa však žaloba nebola podaná. Dokonca v konaní sama prezentovala pomoc, pokiaľ obžalovaný prevedie nehnuteľnosť-jeho polovicu domu na poškodenú.

Obžalovaný W. H. uviedol, že majetkový motív potvrdila aj svedkyňa- dcéra W. H., ktorá uviedla, že vie čo je dôvodom trestného oznámenia a táto svedkyňa mala počuť poškodenú, ako sa o postupoch v tejto veci rozpráva so svojou matkou svedkyňou G. A.. Uviedla, že ju poškodená- matka svedkyne W. H. nahovárala, aby sa aj ona pridala k jej trestnému oznámeniu proti obžalovanému - jej otcovi. Obžalovaný uviedol, že podanie trestného oznámenia, zamedzovanie styku s maloletým, vymyslené tvrdenia v jednotlivých žalobách, postupnosť a načasovanie ďalších podaní po podaní trestného oznámenia, vylúčenie z užívania domu, žaloba o výživné podaná v mene dcéry, mailové a sms komunikácie rovnako potvrdzujú, že motívom poškodenej bolo za každú cenu zničiť obžalovaného s cieľom prepisu nehnuteľnosti-polovina jeho podielu na ich rodinnom dome.

Obžalovaný uviedol, že poškodená nerozporovala mailovú a SMS komunikáciu predloženú na hlavnom pojednávaní jeho obhajcom o tom, ako sa dohaduje s neznámou osobou, ako má postupovať pri podaní trestného oznámenia a čo má uvádzať znalcom. Dokonca v komunikácii uvádza, ako má poškodená vyprovokovať obžalovaného, aby ju udrel a všetko nasvedčuje tomu, že dopredu vedela, za akým znalcom pôjde a čo mu má hovoriť.

Obžalovaný tiež uviedol, že nemožno spochybňovať výpoveď svedkyne - dcéry W. H., ktorá bývala s rodičmi v dome, mala s obomi pekný vzťah a to, že vypovedala v súlade s výpoveďou obžalovaného neznamena, že klame.

Tiež poukazuje na skutočnosť, že viacerí obyvatelia obce, v ktorej žil a býval, prehlásili, že nepožival nadmerne alkoholické nápoje, svoju prácu si vždy vykonával dobre a nikdy nebol konfliktný.

Obžalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že v čase keď poškodená podávala trestné oznámenie, mala všetko premyslené a odkonzultované. Vedela ako má postupovať, vedela, že je vhodné vyhľadať lekárske ošetrenie, kde uvádzala bolesti krku, pričom RTG vyšetrenie neodhalilo žiadne poranenie. Vedela, že je potrebné ísť na PN, čo aj poškodená spravila. Obžalovaný poukázal na výsluch svedkyne - dcéry W. H. ohľadne skutočnosti, že po tom ako prišla poškodená domov z ošetrenia, nerešpektovala pokyny lekára, dala si dolu golier a pracovala s drevom. Obžalovaný uviedol, že poškodená sa niekoľko rokov snažila manipulovať ľudí okolo seba a jeho vykresľovať ako blázna a alkoholika. Pritom to bola poškodená, čo mala milenca, čo bolo dokázané mailovou a SMS komunikáciou (po jej zverejnení poškodená povedala, že má dôverníka).

Obžalovaný uviedol, že bol ochotný zachrániť manželstvo, vyhľadal aj pomoc odborníka, ktorému tvrdil, že je alkoholik; obžalovaný tiež na dokreslenie celej situácie uviedol, že snahou poškodenej bolo zamedziť styk maloletého syna s obžalovaným, avšak následne potom ako bola konfrontovaná so zástupcom kurately a sudkyňou okresného súdu s nezmysliami, ktoré uviedla v návrhu, zmenila správanie a uviedla, že obžalovaný je dobrý otec, ktorého syn miluje.

Obžalovaný uviedol, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky v dovolaní rozoberá a obhajuje závery znaleckého posudku PhDr. G. A., ktorý je však podľa jeho názoru nepoužiteľný.

Poukazuje najmä na:

- znalec v znaleckom posudku evidentne uvádzal symptómy, ktoré poškodená nikdy nemala, vôbec ich neuvádzala a rovnako ich neuvádzali ani svedkyne- matka a sestra poškodenej;
- znalec stanovil závery, ku ktorým nemal oprávnenie a nikto nežiadal o zodpovedanie otázky ohľadne závislosti obžalovaného na alkohole;
- znalecký posudok neobsahuje žiadne prílohy, fotky, odvoláva sa na metodiky a počet metodík, ktoré nesedia, má iba 12 strán, je bez dostatočných podkladov, bez overenia si informácií;
- znalec uviedol záver bez toho, aby tento odborne podložil, znalecky posudok vypracoval povrchno, pričom vypracovanie posudku trvalo iba tri dni;
- znalec popisuje iba všeobecné závery, nie konkrétne, čo zistil, pričom použil iba dve metodiky, z toho jednou zisťoval IQ poškodenej;
- znalec neoveroval hodnovernosť osoby poškodenej, keďže k dispozícii mal iba jej výsluch, na základe tohto si osvojil všetko, čo mu poškodená povedala.

Obžalovaný uviedol, že úplne absurdne vyznel záver znalca, že po 20 dňoch mimo prítomnosti obžalovaného v spoločnej domácnosti odznievali znaky syndrómu týranej osoby u poškodenej.

Záverom obžalovaný uviedol, že je presvedčený, že oba sudy vyhodnotili všetky zákonné dôkazy správne, zákonne a logicky, a teda v súlade so zásadou in dubio pro reo bol oslobodený spod obžaloby, čo súd I. stupňa aj podrobne odôvodnil a odvolací súd sa s tým aj stotožnil.

Obžalovaný W. H. navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zamietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, Najvyšší súd SR je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

K námietkam ministra spravodlivosti Slovenskej republiky uvedenými v predmetnom dovolaní Najvyšší súd SR uvádza, že tak ako prvostupňový súd, tak aj odvolací súd, sa zaoberali všetkými dôkazmi, ktoré boli vykonané v rámci hlavných pojednávaní pred prvostupňovým súdom. Prvostupňový súd v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil predložené dôkazy získané zákonným spôsobom, svedčiace tak v prospech obžalovaného, ako aj v jeho neprospech, tieto vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne.

Najvyšší súd SR konštatuje zhodne s názorom odvolacieho súdu, že z vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa vyplývajú 2 protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie.

Podľa prezentovanej verzie obžalobou, výpoveďami poškodenej G. H., výpoveďami svedkýň matky a sestry poškodenej G. A., P. O. a ostatnými prezentovanými dôkazmi/znalecký posudok č. XX/XXXX znalca PhDr. G. A., a znalecky posudok č. X/XXXX znalca Z. E./ sa skutok mohol stať a mohol ho spáchať obžalovaný.

Podľa prezentovanej verzie obhajobou, výpoveďami obžalovaného W. H., poškodenej G. H., výpoveďami svedkov - dcéry W. H., švagrinej- Y. H., svedka G. J. a ostatnými prezentovanými dôkazmi/odborne vyjadrenie č. XXX/XXXX, vypracovaný znaleckým ústavom - Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii s.r.o., znalecky posudok č. XXX/XXXX vypracovanom znaleckým ústavom - Centrum pre duševné zdravie s.r.o., a mailovou a SMS komunikáciou/ sa skutok uvedený v obžalobe nemusel stať a obvinený ho nemusel spáchať.

Najvyšší súd SR konštatuje zhodne s názorom odvolacieho súdu, že vykonané dôkazy prvostupňovým súdom sú plne v súlade § 2 ods. 12 Trestného poriadku, avšak nepostačujú jednoznačne na vyvodenie záveru o naplnení skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry Trenčín.

Najvyšší súd SR je toho názoru, že vzhľadom na to, že prvostupňovému súdu sa nepodarilo jednoznačne a bez pochybnosti ustáliť vinu obžalovanému, vzhľadom na pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní, i napriek vykonaniu a zhodnoteniu všetkých dostupných a dôležitých dôkazov, v zmysle zásady prezumcie neviny podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku, z ktorej vyplýva zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného (in dubio pro reo), prvostupňový súd správne oslobodil obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín a odvolací súd správne odvolanie Okresnej prokuratúry Trenčín zamietol ako nedôvodne.

Najvyšší súd SR zhodne s názorom odvolacieho súdu konštatuje, že prvostupňový súd správne spochybnil a následne poukázal na obdobie správania sa obžalovaného voči poškodenej, ktoré podľa obžaloby malo trvať od roku 2005 a počas ktorého mala byť poškodená vystavená „správaniu“, sa zo strany obžalovaného, ktoré mala pociťovať ako ťažké príkorie. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa takto správal k poškodenej od roku 2005. Toto obdobie ustálila obžaloba len na základe výpovede poškodenej G. H., pričom toto obdobie nebolo žiadnym iným hodnoverným dôkazom preukázané, práve naopak bola táto skutočnosť vyvrátená (samotnou

výpoveďou poškodenej na hlavnom pojednávaní, výpoveďami svedkýň matky a sestry a dcéry poškodenej).

Najvyšší súd SR konštatuje, že z vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom mal dôvodné pochybnosti ohľadne dôveryhodnosti výpovede samotnej poškodenej G. H., ako aj svedkýň - jej matky a jej sestry.

Najvyšší súd SR poukazuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase podania trestného oznámenia mohla u poškodenej G. H. existovať motivácia obžalovaného očierniť z dôvodu - vrátenie nehnuteľnosti - polovice daru - rodičovského domu. O existencii tejto motivácie vypovedal samotný obžalovaný (hlavné pojednávanie zo 16. augusta 2018, č. l. 150), pričom jeho výpoveď bola podporená výpoveďou svedkyne - dcéry poškodenej a obžalovaného W. H. (hlavné pojednávanie zo 16. augusta 2018, č. l. 151) a svedka G. J. (hlavné pojednávania z 11. októbra 2018, č. l. 174). Taktiež je táto skutočnosť podporená mailovou a SMS komunikáciou (č. l. 220-222), ktorú predložila obhajoba, ku ktorej použiteľnosti sa Najvyšší súd SR vyjadrí nižšie.

Samotná poškodená G. H. potvrdila (hlavné pojednávanie zo 16. augusta 2018, č. l. 150) že, podmieňovala zmenu svojej výpovede v prospech obžalovaného dobrovoľným vrátením daru - nehnuteľnosti - polovica rodičovského domu z dôvodu, lebo nechcela, aby obžalovaný išiel do väzenia.

Najvyšší súd SR navyše uvádza, že dôveryhodnosť výpovedí poškodenej bola správne posudzovaná aj v súvislosti s civilnými konaniami, ktoré prebiehali paralelne s trestným konaním. Rozporuplné vyjadrenia poškodenej v rámci týchto konaní vyvolali dôvodné pochybnosti o jej dôveryhodnosti.

Najvyšší súd SR poukazuje aj na mailovú a SMS komunikáciu poškodenej predloženej obhajobou, z ktorej jasne vyplýva, že poškodená sa snažila vyprovokovať obžalovaného k fyzickému útoku, zisťovaní príznakov týranej osoby/ženy, ako i zisťovaní otázok na znalca ohľadne príznakov týranej osoby/ženy, čo vytvára celkový obraz o nedôveryhodnosti poškodenej G. H. a svedkýň matky G. A. a sestry P. O.. Naopak Najvyšší súd SR nemal pochybnosti o dôveryhodnosti svedkýň dcéry poškodenej a obžalovaného W. H. a sestry poškodenej Y. H.

Najvyšší súd SR zhodne ako súdy nižšieho stupňa uvádza, že znalecký posudok znalca PhDr. G. A., o ktorý sa dovolanie opiera, vyvoláva dôvodné pochybnosti o jeho správnosti z dôvodu, že znalec sám pripustil, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal z obmedzeného počtu podkladov, no i napriek tomu formuloval celkom jednoznačné závery. Hoci znalec konštatoval syndróm týranej osoby/ženy u poškodenej, vychádzal iba z klinického rozhovoru s poškodenou a zo zdravotnej dokumentácie, a zo vzorca naučenej bezmocnosti, pričom znalec žiadny iný príznak nezistil (neustále opakujúce sa obavy/predstavy a myšlienky viazané na zážitky násilia, záblesky zážitkov, nočné mory, vyhýbanie sa, seba zničujúce tendencie, odkázanosť). O existencii takýchto príznakov nevedeli nič ani svedkyne- matka, sestra či dcéra poškodenej. Práve naopak z ich výpovedí vyplynulo, že poškodená sa pri hádkach s obžalovaným dokázala slovné brániť, bola úspešná v práci a vedela sa zabávať s kamarátmi (hlavné pojednávanie z 11. októbra 2018, č. l. 173).

Najvyšší súd SR poukazuje na rozpory vo vyjadrení znalca, ktorý vo svojom výsluchu uviedol (hlavné pojednávanie z 11. októbra 2018, č. l. 174), že príznaky syndrómu týranej osoby/ženy odznievajú po šiestich mesiacoch až dvoch rokoch od prerušenia kontaktu s osobou tyrana, pričom sám vo svojom znaleckom posudku deklaroval, že tento syndróm bol u poškodenej na ústupe už po dvadsiatich dňoch od oddelenia s obžalovaným.

Najvyšší súd SR uvádza, že obdobne ako horeuvedené platí aj na vyjadrenie znalca PhDr. G. A. pri vypracovaní znaleckého posudku ohľadne záveru o diagnóze - alkoholizme obžalovaného W. H., pričom tento vyslovil len na základe subjektívnych informácií od poškodenej G. H. a na vyslovenie takého záveru ani sám nebol spôsobilý, keďže nie je znalec z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, zhodne ako oba súde nižšieho stupňa, mal dôvodné pochybnosti o správnosti znaleckého posudku znalca PhDr. G. A., pričom vychádzal najmä:

Z odborného vyjadrenia č. XXX/XXX vypracovaného znaleckým ústavom - pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, s.r.o., z ktorého vyplýva, že znalecký posudok znalca PhDr. G. A. vykazuje viacero nedostatkov v rámci odpovedí na jednotlivé otázky, konkr. vyjadrenia znalca sú neúplné, nejasné a málo presvedčivé, tvrdenie znalca, že poškodená trpela syndrómom týranej osoby/ženy nie je podložená žiadnymi relevantnými údajmi. Obdobne platí aj na stanovenia diagnózy alkoholizmu u obžalovaného v citovanom znaleckom posudku znalca PhDr. G. A., kedy stanovenie takejto diagnózy, nie je možné bez osobného kontaktu a iných vyšetrovacích metód s vyšetrovanou osobou, a navyše je to najmä otázka na znalca z odboru psychiatria a nie znalca psychológa.

Najvyšší súd SR ďalej ohľadne znaleckého posudku MUDr. Z. E., o ktorý sa dovolanie opiera, poukazuje na skutočnosť, že tento znalecký posudok vyvoláva opätovne dôvodné pochybnosti o jeho správnosti, pričom vychádzal najmä:

Zo znaleckého posudku č. XXX/XXXX vypracovaným znaleckou organizáciou Centrum duševného zdravia, s.r.o., v ktorom znalec MUDr. S. uviedol, že u obžalovaného nebola konštatovaná závislosť na alkohole, ale adaptačná porucha spojená s komplikovanou rodinnou situáciou, s najväčšou pravdepodobnosťou obžalovaným riešená nadužívaním alkoholu (č. l. 178-204), na rozdiel od znalca MUDr. Z. E., ktorý konštatoval u obžalovaného adaptačnú poruchu a patologickú závislosť na alkohole a stanovil u obžalovaného syndróm závislosti na alkohole, pričom mu bola odporučená ambulantná liečba, ktorú navyše obžalovaný aj začal a pokračoval v nej do roku 2017 z dôvodu, že chce zachrániť manželstvo.

Najvyšší súd SR s poukazom na horeuvedené skutočnosti navyše poukazuje na mailovú a SMS komunikáciu (č. l. 220-222), ktorú doložila obhajoba v prospech obžalovaného, a ktorú aj prvostupňový súd vykonal ako dôkaz, avšak v rozsudku na ňu neprihliadal, pretože mal pochybnosti o jej zákonnosti, v tejto súvislosti Najvyšší súd SR uvádza nasledovné:

Rešpektovanie zákonnosti pri vykonávaní dôkazov nie je abstraktnou a formalistickou požiadavkou, ale má základný význam pre spravodlivosť trestného procesu. Žiadny súd nemôže bez toho, aby nepoškodil riadny výkon spravodlivosti, brať do úvahy dôkaz získaný nezákonným spôsobom, pretože trestné konanie je založené na zásadách právneho štátu.

Zákonnosť dôkazu predpokladá:

1. jeho získanie z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon,
2. zabezpečenie a vykonávanie procesným subjektom k tomu zákonom oprávneným,
3. v zodpovedajúcom štádiu trestného konania,
4. postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi.

Okrem zákonnosti dôkazu je potrebné rozlišovať tzv. procesnú použiteľnosť dôkazu, pri ktorej ide v zásade o zákonný dôkaz, ktorý však vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu konania a nie je možné z neho vychádzať pri ustáľovaní skutkového stavu veci.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetná komunikácia bola získaná z počítača, resp. mobilného telefónu, obžalovaným resp. obhajcom obžalovaného, bola predložená a vykonaná na hlavnom pojednávaní.

K tejto komunikácii sa mala možnosť vyjadriť poškodená G. H., resp. jej splnomocnenec, ako aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín. Ani jedna z týchto osôb túto komunikáciu nenamietala tak z pohľadu zákonnosti jej získania, ako ani z pohľadu jej autenticity (predmetom skúmania nebola ani skutočnosť, ako sa obhajoba k predmetnej komunikácii dostala).

Keďže postup obhajoby nebol žiadnym spôsobom spochybný, a rovnako nebola dokázaná nezákonnosť predmetného dôkazu, platí prezumpcia správnosti takéhoto postupu. S poukazom na uvedené skutočnosti to bola potom práve poškodená G. H., ktorá uviedla, že komunikovala a stretávala sa s kolegom, pričom uviedla, že počas manželstva nemala mimomanželský pomer, ale mala dôverníka.

Poškodená G. H. týmto svojím tvrdením istým spôsobom verifikovala predmetnú komunikáciu. Prvostupňový súd teda získanú komunikáciu mohol použiť ako dôkaz. Práve táto komunikácia (č. l. 220-222) navyše podporuje záver súdov o nevine obžalovaného, z ktorej vyplýva, že to bola práve poškodená, ktorá provokovala obžalovaného, aby ju fyzicky napadol, čo sa jej však nedarilo, zisťovala ako sa prejavujú príznaky týranej osoby/ženy, čítala články ako sa správa žena tyrana, o tom ako sa zbaviť obžalovaného (ťuťmáka), čo má vypovedať pred znalcom ohľadne týranej osoby/ženy, jej výhrady k (nevďačnej dcére) ako aj k majetkovému motívu konania z jej strany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše dáva do pozornosti článok 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Podľa § 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie.

Podľa § 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných.

Korešpondencia zahŕňa aj prejav vôle fyzickej osoby vyjadrený a odoslaný prostredníctvom mobilných sietí tzv. SMS textových správ (článok 8 ods. 1 Dohovoru), pričom ochrana tohto práva, rešpektovanie jeho ochrany nie je absolútnym právom (článok 8 ods. 2 Dohovoru).

Odoslaním prejavu vôle prostredníctvom SMS textových správ sa odosielateľ vzdal zachovania ochrany súkromia vzťahujúcemu sa prejavu vôle a realizovaním takéhoto prejavu vôle nemožno bez ďalšieho zakázať dispozíciou SMS textových správ pre účely trestného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom konštatuje, že vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, tak ako bol ustálený súdmi nižšieho stupňa vyplýva, že skutkové okolnosti zistené jednotlivo i v súhrne s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“ poskytujú dostatočný podklad na vyslovenie záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade vyššie uvedeného konštatuje, že v posudzovanom prípade dovolaním namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku naplnený nebol, preto dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uznesením zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.